

der jo stor Fyer fra disse Selskaber for at forringe deres Tab derigennem, at man skaffer den paagældende den bedst mulige Pleje og Lægehjælp. Det er virkelig en meget alvorlig Sag, naar et brækket Ben bliver sat galt sammen ved en saadan Lejlighed, eller en Arm bliver amputeret, hvis det kan undgaaes. Og her er det altsaa langt større Summer, der staa paa Spil; men hvem vil bryde sig videre derom? Hverken Kommuner eller Arbejdsgivere, thi de skulle ikke betale noget som helst. Den tilskadekomne selv — ja, han er jo tilskadekomnen. Og de, der skulle betale, sidde rundt om i Landet, de vide slet ikke noget om det og kunde slet ikke gøre sig gældende, hvis de vidste noget. — Den næste Fordring, jeg stillede, var, at hvis der med Loven blev forbunden en Deling mellem dem, der stod udenfor Loven, og dem, der var indbefattede i Loven, saa skulde det være en retfærdig Fordeling. Dette Spørgsmaal kommer jeg hurtigt ud over. Der er her ikke Plads for den Anke imod dette Forslag, at der finder en mindre retfærdig Deling Sted, thi efter Forslaget ere jo egentlig alle under Loven. Det er jo sikkert nok, at naar man tager hele Befolkningen ind under Loven, saa kommer man ikke til at gøre Uret mod nogen, eftersom slet ikke nogen kommer til at staa uden for. Saa denne Maade kommer man ubestrideligt ud over en stor Bæmselighed, som har heftet ved tidligere Lovgivningsforsøg paa dette Omraade, men samtidigt er man derved kommet ind i saa meget større Bæmseligheder af anden Slags. — Endelig er der den sidste Fordring, at Loven maa være finansiel overkommelig. Jeg kommer ved denne Lejlighed til at tænke paa Fortællingen om Kong Frederik den 6te, der efter Forlydende besøgte Nyborg Fæstning uden at saa Salut. Kommandanten undskyldte sig da saaledes: Der er ti forskellige Grunde, Deres Majestæt, hvorfor vi ikke have saluteret. Og da Kongen spurgte: Hvad er det for Grunde? svarede Kommandanten: For det første have vi ingen Krudt, hvorpaa Kongen svarede: Ja, min gode Mand, saa kan det være det samme med de ni andre Grunde. Og det samme kunde man ogsaa sige her, at dersom en Lov som denne finansielt er ganske uoverkommelig, behøvede vi egentlig ikke at undersøge den videre. Men da vi skulle have disse Sager for sandsynligvis i flere Dage, da der jo foreligger endnu det andet Forslag, hvor Omkostningerne ogsaa maa undersøges, og da jeg ikke kan slutte mig til den ærede Ordførers stærke Udtalelse om, at det ikke er muligt endog blot tilnærmelsesvis at angive, hvor meget denne Lov vilde koste — saaledes udtalte den

ærede Ordfører sig og tilføjede, at derfor skulde vi lægge Byrden over paa Statterhæderne — saa vil jeg dog sige, at jeg har gjort et Forsøg paa at komme til en Opfattelse af, hvad denne Lov tilnærmelsesvis vil koste. Jeg skal tillade mig at fremsætte Resultaterne i den Henseende for den ærede Ordfører og for Tinget.

For at komme til et Grundlag, hvorpaa en Beregning kan finde Sted, maa man først se, hvem der kommer ind under Loven, og hvem der ikke kommer ind under Loven. Jeg har derfor foretaget en ganske udførlig Opgørelse. Den er noget lang, og jeg skal ikke trætte Dem med den i dens Helhed, men jeg er villig til at give et hvilket som helst Tal, man maatte ønske af dem, jeg ubelader; jeg skal indfrænte mig til at angive alle dem, der ikke komme ind under Loven; det vil, hvis denne Beregning er rigtig, være sikkert, at alle andre komme ind under Loven. Jeg maa dog begynde med at sige, at der naturligvis er en hel Mængde af dem, som jeg nu vil nævne, som alligevel kunne komme ind under Loven af de Befolkningsklasser, hvis Forsørgere i det hele maa antages at have 2,000 Kr. om Aaret eller mere. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne sagde selv, at de smaahandlende og mindre Næringsdrivende vilde han have med ind under Loven, idet han gik ud fra, at de ikke havde 2,000 Kr. aarlig. Det have de ganske vist heller ikke, men dette vil jeg se bort fra; jeg maa jo trække Grænsen ved visse Klasser, men der er adskillige af dem, som jeg anfører som værende udenfor Loven, som dog ville vise sig økonomisk ikke at være saa velstillede, som Loven forudsætter, det ser jeg altsaa bort fra i Faveur af Omkostningerne.

Der kommer da (Statistik 1890) ikke ind under Loven: 71,000 Proprietærer, Gaardmænd og Jorpagtere med 219,000 Familienmedlemmer, det er 290,000, som ikke komme ind under Loven fra Landbrugs- og Erhvervet og Fiskeri. Der kommer dernæst ikke ind under Loven: 102,000 selvstændige næringsdrivende i Haandværk og Industri med 206,000 Familienmedlemmer, det er i alt 308,000 af den Klasse. Af Handel og Omfætnings Udøvere kommer der ikke ind under Loven 39,000 Hovedpersoner med 93,000 Familienmedlemmer, det er 132,000 af den Klasse.

Saa er der de immatrielle Erhverv, altsaa Embedsmænd, Officerer, Kunstnere, Læger, Sagførere, studerende, Videnstabsmænd etc. — af dem tager jeg ingen med ind under Loven, skønt der vist er mange fattige i den Klasse — det er 53,000 Hovedpersoner med 93,000 Familienmedlemmer, til-